

LBRIS

We know
books

Tamora Pierce

**MAGIA
LUI SANDRY**
Cercul de magie
Volumul I

editura rao

IBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PIERCE, TAMORA

Cercul de magie / Tamora Pierce; trad. Andra Câmpan. -

București: Editura RAO, 2010-

4 vol.

ISBN 978-606-92674-9-3

Vol. 1.: Cartea lui Sandry. - 2010. - ISBN 978-606-92674-0-0

I. Câmpan, Andra (trad.)

821.111(73)-31-135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119 București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

TAMORA PIERCE
Circle of Magic
Sandry's Book
Copyright © Tamora Pierce, 1998

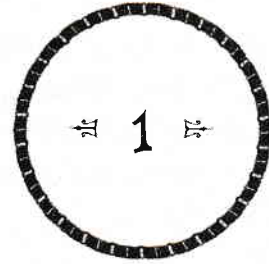
Traducere din limba engleză
ANDRA CÂMPAN

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

septembrie 2010

ISBN 978-606-92674-0-0

Pentru Gwen E. Meeks,
care mi-a oferit titlul original al cărții,
care m-a asistat de-a lungul a trei schițe -
fie ca scrisul tău să fie la fel de rodnic pentru tine
așa cum al meu a fost pentru mine.

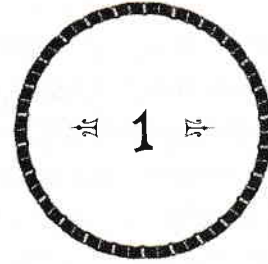
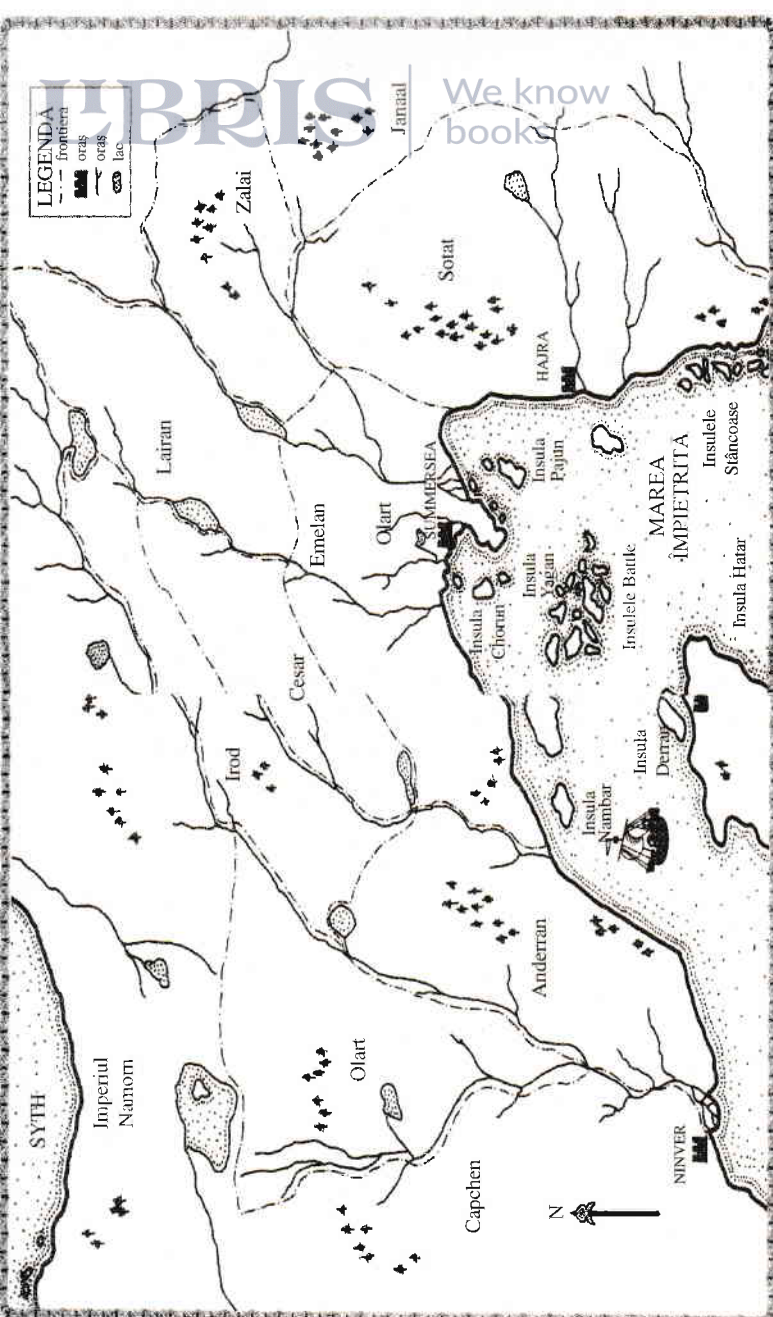
În Palatul Lebedelor Negre, Zakdin, capitala Hatarului:

Cu ochii albaștri larg deschiși, Lady Sandrilene fa Toren se uită la lampa ei de ulei aproape goală. Gura ei mică tremura pe măsură ce flacăra dansa și se micșora la capătul fitilului, aruncând umbre sinistre pe butoaiile de mâncare și apă cu care își împărțea închisoarea. Când acea flacăra avea să se stingă, ea avea să rămână fără lumină în acest depozit fără ferestre.

– O să înnebunesc, spuse ea hotărât. Când vor veni să mă salveze, voi fi nebună de legat.

Refuză să accepte asta, dar având în vedere camera încuiată pe dinafară și ascunsă cu ajutorul magiei, evadarea era imposibilă.

– O să alung mulțimea, departe de aici, șoptise Pirisi prin gaura cheii, vorbind în limba ei nativă,

În Palatul Lebedelor Negre, Zakdin, capitala Hatarului:

Cu ochii albaștri larg deschiși, Lady Sandrilene fa Toren se uită la lampa ei de ulei aproape goală. Gura ei mică tremura pe măsură ce flacăra dansa și se micșora la capătul fitilului, aruncând umbre sinistre pe butoaiile de mâncare și apă cu care își împărțea închisoarea. Când acea flacăra avea să se stingă, ea avea să rămână fără lumină în acest depozit fără ferestre.

– O să înnebunesc, spuse ea hotărât. Când vor veni să mă salveze, voi fi nebună de legat.

Refuză să accepte asta, dar având în vedere camera încuiată pe dinafară și ascunsă cu ajutorul magiei, evadarea era imposibilă.

– O să alung mulțimea, departe de aici, șoptise Piri prin gaura cheii, vorbind în limba ei nativă,

LIBRIS We know books
 a negustorilor. Vei fi în siguranță până când variola își va fi făcut mendrele. Apoi mă voi întoarce după tine.

Dar asistenta ei nu se mai întorsese. Gloata o prinsese și o omorâse chiar în afara ușii din cauză că asistenta era un negustor urât de ceilalți. Cu Pirisi moartă, nimeni nu știa unde își petrecuse Sandry ultimele zile.

Lumina pâlpâi și se micșoră.

– Numai dacă aş putea-o *prinde* în ceva! se plânse ea. Așa cum prind vrăjitorii-negustori vântul în plasele lor... o plasă este sfoară, se întrerupse pe sine, și sfoara este ață...

Avea ață în coșul de lucru pe care îl luase când Pirisi o scosese din camera ei.

Conținutul coșului fusese cel care o împiedicase să renunțe complet înainte de întâmplarea aceasta, deoarece broda până când ochii ei refuzau să mai focalizeze. Avea ață din plin, în ghemuri și în lucrurile ei.

– N-oi fi eu mag, judecă ea, rezemându-și capul pe o mână. Sunt doar o fată... o fată de viță nobilă, mai rău. Cum spunea servitoarea aia: „bună de nimic, doar de așteptat și de măritat“. Bună de nimic, asta-s eu...

Lacrimile îi năpădiră ochii, făcând lumina lămpii să tremure și mai tare.

– Plânsul nu mă va ajuta! își reveni ea. Trebuie să fac *ceva*. Ceva *pe lângă* plâns și vorbit cu mine însămi.

Își trase lângă ea coșul de lucru. Scotocind, scoase trei gheme de mătase, unul verde, unul de un gri pal, unul roșu aprins. Grăbită, le aranjă: unul în poală, unul în stânga, unul în dreapta.

Lumina ajunse la un nucleu albastru și avea marginea tremurândă, portocalie.

Adunând capetele ațelor în mâna sa stângă, le strânse împreună într-un nod, legându-le cât de strâns putea. Găsind în coș ace lungi de croitor, înfipse nodul într-un butoi pentru a-l ancora. Degetele îi tremurau; transpirația îi curgea pe față. Nu vru să se gândească la ce avea să se întâmple dacă lucrul ăsta nu mergea.

Mai rău, nu exista nici un motiv pentru care să meargă. Pirisi, negustoaara și servitoarea, avea puteri magice. Lady Sandrilene fa Toren era bună doar de așteptat și de măritat.

– Nimic de pierdut, spuse ea și trase adânc aer în piept. Absolut nimic. La bordul navelor negustorilor, *mimanderii* – magii – lor chemau vânturile ca și cum ar fi fost niște prieteni care pot fi invitați să rămână. Haide, spuse ea flăcării care se stingea. Vino aici, nu vrei? O să rezști în firele astea mai mult decât ai rezista în lampa aia.

LIBRIS

We know books

Lampa aceea se scurgea. Flacăra înfuleca puți-
nele picături de petrol care îi mai rămăseseră în vas.

Fata își începu împletitul. Ața verde i se înfășură
în jurul degetelor ca o viță-de-vie strânsă. Cea gri
alunecă pe podea ca un șarpe. Cea roșie se încurcă
în ea însăși.

„*Uvumi* – răbdare este totul, îi spusese de multe
ori Pirisi. Fără răbdare, magia nu ar fi fost descoperi-
rită – grăbind totul, nu i-am putea auzi murmurul
înlăuntrul nostru.“

– *Uvumi*, șopti Sandry în negustorească.

Își îndreptă ațele, câte una de fiecare parte și
una în poală. Închizând ochii, observă că era
mult mai calmă când nu-și putea vedea lucrarea
sau lampa. Nu *prea* avea nevoie să vadă, pentru a
face ceva atât de simplu cum era împletitul. În
mintea ei, ațele străluceau puternic. Ele chemau
firicelele de lumină din jurul ei și le amestecau în
firele lor.

Lampa tremurătoare se stinse; deschise ochii.
Fitulul era mort și negru. Prin și-n jurul panglicii
ei, lumina lucea fixă, umplând camera cu o
strălucire delicată de mărgăritar.

– Oare știam că pot face asta? șopti ea.

Plasa-lumină tremura.

– Bine, spuse ea, adunându-și încă o dată firele.
Dar trebuie să mai și dorm, nu? Își șterse ochii cu
mâneca.

Cu un „*uvumi*“ șoptit, Sandrilene fa Toren se
întoarse la lucru.

În sud-estul Mării Împietrite:

Când se ridică și se uită la ea însăși, Daja crezu că
era fantomă. Avea pielea de un alb strălucitor. Oare
o transformase vreun *mimander* inamic dintr-un
negustor maro într-unul alb? De ce ar fi făcut ci-
neva una ca asta?

Își trecu limba umflată peste buzele crăpate, simți
gust de sare și se strâmbă gândindu-se la nerozia ei.
Aceasta nu era opera unui *mimander*. Era ceea ce se
întâmpla când o fată, udă learcă de apă de mare,
adormea și se trezea abia când soarele era sus pe
cer. Se scutură, fulgi de sare căzând pe pluta ei im-
provizată. Grăunți albe îi intraseră în numeroasele
tăieturi și zgârieturi și o ardeau ca focul.

Corabia familiei ei nu mai era, se scufundase
într-o furtună pe care *mimanderul* lor nu o putuse
opri sau alunga. Zeul Negustor, Koma, cunoscut
pentru fapte ciudate, o alesese pe Daja să fie singura
supraviețuitoare, plutind pe o scândură pătrată care
fusesse o trapă.

Peste tot în jurul ei se așternea o mare, în expan-
siune, de rămășițe de corabie. Văzu amestecuri de
frânghie și chereștea, lăzi distruse, pete de culoare care
erau substanțe colorante prețioase din încărcătura
lor. De asemenea, pluteau și cadavre acolo, rămășițele

tăcute ale familiei ei. Buzele Dajei tremurară. Oare cât avea să dureze până să li se alătore și ea? Oare trebuia să sară acum în apă și să termine odată? Înecul era mai rapid decât moartea prin înfometare.

Ceva pocni în apropiere: un cufăr de piele deschis se izbi de un catarg. Se izbi din nou de lemn pe măsură ce apa creștea, și apoi se opri sub el. Putu doar să întrezărească conținutul cufărului, niște pachete și niște sticle închise la culoare. Era ceea ce negustorii numeau un *suraku* – o cutie de supraviețuire. Acestea erau ținute peste tot prin corăbii. Trebuia s-o ia și se ruga ca nu cumva conținutul să fi fost afectat de apă.

Daja întinse mâna. Cutia era prea departe. Se uită în jur după o bucată lungă de lemn pentru a o lua – dar fără nici un rezultat. Apa se ridică în valuri într-o nouă legănare înceată și pluta ei se îndepărtă de epavă. Cutia rămase în urmă.

– Nu! țipă ea. Nu! Se forță să prindă acel obiect prețios, deși acum se aflau mulți metri între ea și cutie. Vino aici! Haide, îți – îți *ordon!* Aproape că o bufni râsul și plânsul în același timp, auzind o așa nerozie. Haide, șopti ea așa cum făcuse când chemase câinii de pe corabie la bolurile lor cu mâncare.

Nu era foarte bătrână, până la urmă – nu voia să moară. Cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji, se întinse și pocni din degete, de parcă ar fi făcut un semn animalelor ei.

Mai târziu avea să se gândească dacă doar își imaginase acel lucru, fiind înnebunită de soare și îngrozită la gândul morții. Acum privea mirată, înmărmurită, cum cutia se desprinsese de catarg și pluti spre ea. Se opri de două ori de-a lungul drumului. Ambele dăți își răsfiră degetele fiindu-i frică să miște orice altceva. Ambele dăți cutia veni înainte până când se lovi de mâna ei.

Foarte, foarte atentă, își trase premiul pe trapă. Era întradevăr un *suraku*, căptușit cu aramă pentru a ține umezeala afară și viața înăuntru. Pachetele erau îmbrăcate într-o pânză îmbibată în ulei pentru a le păstra conținutul uscat. Se uită încet prin toate și apucă o sticlă. Fu nevoie de aproape toată puterea ei pentru a deșuruba dopul. Când ieși, lichidul din interior îi sări pe față. Apă proaspătă! Cu lăcomie, bău aproape întreaga sticlă înainte să-și revină. Dacă o bea acum fără măsură, mâine va avea mai puțină. Trebuia s-o păstreze. Se chinui să pună dopul la loc. Uitându-se la celelalte sticle, observă că și acestea erau pline cu apă.

– Mulțumesc, Negustorule Koma, șopti ea zeului negoțului și al recompenselor.

În pachete găsi brânză, pâine, mere. Mâncă cu grijă, cu îmbucături mici, dat fiind faptul că buzele ei erau crăpate și sângerau. Orice gând cu privire la viitor dispăruse: pentru că *acum* era grozav de *vie*.

Suraku o ținu trei zile și ar mai fi putut-o ține încă două dacă ar fi mâncat mai puțin ca niciodată. În tot acest timp, nu văzu nici o corabie. Sezonul negoțurilor era încă la început – căpitani mai prudenți decât mama ei erau încă în port.

Știind că mâncarea era pe terminate, încercă să încheie un târg cu Koma și cu soția sa, Contabila Oti.

– N-oi arăta a cine știe ce acum, le spuse ea cu voce joasă, dar sunt o afacere mai bună decât ați putea crede! Sunt puternică, cunosc aproape toate nodurile marinărești – poate fără piciorul de câine prins, dar voi lucra la asta.

Își mușcă buza. Nu îndrăzneă să plângă – ar fi însemnat să piardă apă, neavând cu ce s-o înlocuiască.

Depart, atât de departe încât părea ireal, auzi pocnitura unei velaturi. Era un vis? Își întoarse, încet, capul. Se afla la baza unui val – tot ce putea vedea erau crestele valurilor pe toate părțile.

Nările i se măriră. Vântul bătu în timp ce valul în care se afla se ridică și se aplatiză. Miroșuri noi îi fură aduse de vânt la nas. Respirând adânc, recunoscu mirosul sec de alamă mergând în spatele zăngănitului ruginit al fierului.

Metalul însemna oameni, nu? Metalul – în afara legăturilor de pe pluta ei și din cutia de lângă ea – se scufunda fără o corabie care să-l țină la suprafață.

– Hei! se auzi vocea unui bărbat deasupra apei. Hei! Ești vie?

– Da! țipă Daja.

Își ținea o mână pe frumosul ei *suraku*. Pe cealaltă o ridică și o flutură cu grijă. Dacă ar fi căzut acum, ar fi fost mult prea slăbită pentru a înota.

Pierduse noțiunea timpului. I se păru că trecuse o veșnicie până când auzi pleoscăitul vâslelor și văzu un barcaz venind lângă ea. La prova stătea un bărbat zvelt. Ochii săi mari, negri erau poziționați adânc sub sprâncene groase și un tiv greoi de gene negre. Avea un păr lung, argintiu cu negru prins la spate. Ca un negustor pursânge ce era, observă că tricoul galben și pantalonii lui erau din olandă și bine făcute, nu din lâna ieftină pe care o purtau de obicei marinarii.

– Bună ziua, spuse el, atât de simplu de parcă s-ar fi întâlnit la piață. Numele meu este Niko – Niklaren – Goldeye. Te căutam. Îmi pare rău că nu te-am găsit mai repede.

Pe măsură ce marinarii aduceau barca mai aproape, se întinse după Daja și o trase în barcă. Cineva îi duse o ploscă cu apă la gură.

– Așteptați! țipă ea, scrâșnind, în timp ce se chinuia să se ridice. Cutia – cutia mea! Acolo! Arată cu degetul. Vă rog – salvați-o!

Marinarii se uitară la Niko, iar el încuviință. Abia după ce aduseră cutia în barcă și o puseră lângă ea, se relaxă și bău apă.

În Hajra, orașul-port al Sotatului:

Prima dată când gardianul hajran îl prinse pe Roach cu mâna pe geanta altcuiva, îi tatuă un X pe